

МЕФИСТОФЕЛЪ.

Уви !

Но азъ разбирамъ — тѣй добра сте вий !

(Минаватъ).

ФАУСТЪ.

Веднага ли, о ангелче, ме ти позна,
Когато влѣзнахъ въ тазъ градина ?

МАРГАРИТА.

Не видѣхте ли вий ? Очи извърнахъ на страна.

ФАУСТЪ.

Изонзи день, кога край менъ замина,
Езикътъ ми се тѣй одързости —
И вече ти ми всичко туй прости ?

МАРГАРИТА.

Така се слисахъ ! Първи пжтъ ме спира
Човѣкъ. За менъ не дума никой зло.
„Ахъ“, рекохъ си, „дали пжкъ не намира
Безчестие че нося на челѡ,
Та тѣй веднага заговаря,
Катъ съ нѣкоя, направо се спазаря“ ? —
Да си призная, какъ, защо — не знамъ —
За васъ веднага нѣщо тукъ ме жегна ;
Но пакъ отъ ядъ ще се изямъ,
Че не можѣхъ по-харно да ви стегна.

ФАУСТЪ.

Изгоро !

МАРГАРИТА.

Я, постойте !

(Откъсва една маргаритка и скуби листцата ѝ
едно по едно).